

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **V. P.**, narozen X
státní příslušník Ukrajiny
zastoupen E. B., obecnou zmocněnkyní
oba bytem X

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 6. 2020, č. j. MV-71587-4/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1. 6. 2020, č. j. MV-71587-4/SO-2020, se ruší a věc se jí vrací k dalšímu řízení.
- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 4 000 Kč.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 2. 4. 2020, č. j. OAM-554-20/ZR-2019, zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem České republiky podle §

87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Současně mu podle § 50 odst. 1 písm. b) a odst. 5 téhož zákona stanovilo lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Ministerstvo konstatovalo, že žalobce se opakovaně dopouští trestné činnosti (přčinu zanedbání povinné výživy), za které byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

2. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí ministerstva. Konstatovala, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Nymburku ze dne 29. 11. 2018, č. j. 1 T 82/2018-306, pravomocně odsouzen za přčin zanedbání povinné výživy k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku. Z rozsudku vyplývá, že žalobce svým dvěma dětem dluží od roku 2007 na výživném celkem 540 500 Kč. Podle žalované je tedy zřejmé, že jsou dány důvody pro zrušení trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. K přiměřenosti rozhodnutí žalovaná uvedla, že na žalobce není na území České republiky nikdo odkázán výživou. Jeho dvě vlastní děti v roce 2020 dosáhnou věku 18 let, žalobce se s nimi však od roku 2007 nestýkal. Rodinný život realizuje se svou družkou a její dvě zletilé dcery, které již mají vlastní rodiny, jej považují za svého otce. Žalovaná nepopřela, že žalobce má pevné vazby s dcerami jeho družky a jejich dětmi, nicméně tyto vazby nepovažovala za významné (právě proto, že dcery jsou již zletilé a vedou vlastní život). Za zásadní je tak podle žalované nutno považovat vazbu s jeho družkou. Žalovaná však přihlédla k žalobcovu vyjádření ze dne 17. 1. 2020, v němž uvedl, že s družkou již hovořil o tom, že by za ním odjela na Ukrajinu, kde žalobce vlastní dům. Žalobce ve své výpovědi nezmínil, že by s družkou pečovali o jejího nemocného otce ani to, že je na něm družka finančně závislá. Žalobce, jakožto státní občan Ukrajiny, bude moci svého syna v České republice navštěvovat např. v rámci zavedeného bezvízového styku s Ukrajinou. Zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci rovněž nebrání v tom, aby na syna platil výživné. Žalobce může za účelem soužití s občankou EU požádat o nižší pobytové oprávnění (povolení k přechodnému pobytu).
3. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí ministerstva a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce považuje za spekulativní vyjádření ministerstva, podle kterého s ohledem na jeho dosavadní způsob života nelze vyloučit možnost opětovného páchání trestné činnosti. Ministerstvo nesprávně posoudilo pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Správní orgány se měly zabývat nejen tím, zda byl žalobce pravomocně odsouzen, což je nezpochybnitelné. Měly ale především zkoumat, zda jeho jednání z let 2007 až 2018 představovalo v době rozhodování správního orgánu (tedy dva roky ode dne vydání rozsudku) skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je třeba přihlédnout ke všem relevantním okolnostem, které mohou mít vliv na závažnost žalobcova jednání a posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří zejména doba, která uplynula od spáchání trestného činu, chování po vykonání trestu odnětí svobody, délka pobytu v České republice atd. Žalobce zdůrazňuje, že již několik let vede spořádaný život, žije ve společné

domácnosti se svou družkou a především se aktivně snaží splácet dlužné výživné. Nelze tedy přijmout spekulaci ministerstva o tom, že u žalobce nelze vyloučit možnost opětovného páchání trestné činnosti ani, že svým jednáním prokázal neúctu k zákonům České republiky. Žalobce považuje za pochybení žalované, že se k této otázce nevyjádřila a ničím nepodloženou spekulaci přijala. Žalobce své pochybení nebagatelizuje, domnívá se, že za něj byl řádně potrestán, zdůrazňuje nicméně, že za celou dobu pobytu se mimo neplacení výživného snažil plnit veškeré povinnosti, které mu z jeho pobytového statusu vyplývaly.

5. Žalobce nesouhlasí ani s posouzením přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a do života jeho dětí, družky a její rodiny. Žalovaná uvádí částku, kterou žalobce dluží na výživném. Je zřejmé, že žalobce potřebuje mít zázemí, které mu zabezpečí jistý a pravidelný příjem, aby mohl svým vyživovacím povinnostem dostát, což by v případě vycestování na Ukrajinu nebylo možné. Žalovaná naprosto opomněla žalobcovu nezletilou dceru. Žalobce nebyl na Ukrajině dvacet let a nemá tam žádné vazby. Dům na Ukrajině nevlastní žalobce, ale jeho matka. Na Ukrajině je obtížné najít zaměstnání, které je navíc špatně placené – finanční ohodnocení by žalobci v podstatě znemožnilo hradit dlužné výživné. V tomto smyslu má rozhodnutí negativní dopad nejen do žalobcova života, ale i do života jeho nezletilých dětí. Žalobcovo vyjádření, že v případě vycestování by družka mohla přijet za ním, je zkreslené. Žalobce nemohl tuto odpověď podrobněji rozvíjet. V podstatě by nebyla možná ani krátkodobá návštěva, a to z finančních důvodů a s ohledem na družčinu rodinu, zejména jejího těžce nemocného otce, o kterého se společně starají. Tvzení, že žalobce může požádat o jiný druh pobytového oprávnění, lze považovat za určité doporučení. Není však zřejmé, jaké závěry z něj plynou z hlediska posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Pokud by mělo platit, že zásah je přiměřený, protože si cizinec může požádat o udělení nižšího pobytového statusu (bude-li mu vůbec udělen), pak by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu muselo být nelogicky vždy přiměřené.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě poukázala na spisový materiál a odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je dle ní podloženo konkrétními poznatky k osobě žalobce. Ke zrušení povolení k trvalému pobytu došlo pro žalobcovo odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Předmětem posuzování tedy nebylo, zda žalobce narušil veřejný pořádek, ani zda v jeho případě existuje důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by žalobcovy odpovědi při výslechu dne 17. 1. 2020 byly zkreslené. Dotazy byly pokládány zcela srozumitelně, jednoznačně a žalobce měl možnost na ně odpovídat, což učinil. Žalovaná považuje za podstatné vyjádření žalobce, podle kterého na území není nikdo, kdo by na něm byl ekonomicky či jinak existenčně závislý, a podle kterého už mluvili s družkou o tom, že by za ním mohla odcestovat na Ukrajinu. Žalobce se nezmínil, že by byl někdo závislý na jeho osobní či jiné péči.
7. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
10. Soud rozhodl o žalobě bez jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s.

Posouzení žaloby

11. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující tři roky, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
12. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující tři roky. Žalobce však činí sporným, zda tato skutečnost sama o sobě postačuje pro aplikaci daného ustanovení.
13. Ustanovení § 87l zákona o pobytu cizinců transponuje směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice“), a proto je povinností vnitrostátních orgánů interpretovat je a aplikovat eurokonformním způsobem.
14. Článek 3 odst. 1 směrnice stanoví, že se tato směrnice vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují.
15. Článek 27 odst. 2 směrnice, který stanoví podmínky omezení práva vstupu a práva pobytu, se použije na všechny typy rozhodnutí, jimiž se omezuje svoboda pohybu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků, tedy i na zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU a jeho rodinného příslušníka ve smyslu § 87l zákona o pobytu cizinců. Na základě § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se příslušná implementující ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie (včetně § 87l), použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky, tedy i na rodinného příslušníka občana ČR, který svobodu volného pohybu či pobytu v jiných členských státech nevyužívá (viz bod 45 usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151; srov. rozsudek SDEU ze dne 18. 10. 1990 ve spojených věcech C-297/88 a C-197/89, *Dzodzi proti Belgii*, body 32-37). Jinými slovy, § 87l zákona o pobytu cizinců je třeba vyložit v souladu s požadavky směrnice i v případě žalobce jako rodinného příslušníka občana ČR, na kterého se směrnice přímo neuplatní ve smyslu jejího čl. 3 odst. 1.
16. Podle čl. 27 odst. 1 směrnice s výhradou této kapitoly [kapitola IV směrnice] směřjí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.

17. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
18. Článek 27 odst. 2 směrnice tedy umožňuje členským státům omezit práva vstupu a pobytu občanů EU (a jejich rodinných příslušníků) z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Uvedená pravomoc je projevem suverenity členských států rozhodovat o vstupu a pobytu cizinců na jejich území, což mimo jiné odpovídá i úpravě Úmluvy, která nezaručuje cizinci právo na vstup do konkrétní země nebo pobyt v ní. Státy mají pravomoc při výkonu svých povinností zajišťujících udržování veřejného pořádku vyhostit cizince odsouzeného v trestním řízení (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2005, *Üner proti Nizozemí*, č. stížnosti 46410/99, bod 54). Ve vztahu k občanům Unie (a jejich rodinným příslušníkům) však článek 27 směrnice a důvody v něm stanovené představují omezení pro členské státy EU. I když členské státy mají možnost v souladu s vnitrostátními potřebami, které se mohou v jednotlivých členských státech a v různých obdobích lišit, určit požadavky veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti, musí být uvedené pojmy chápány restriktivně, mají-li požadavky odůvodnit odchylku od základní zásady volného pohybu osob (viz rozsudky SDEU ze dne 10. 7. 2008 ve věci C-33/07, *Jipa*, či ze dne 27. 10. 1977 ve věci C-30/77, *Bouchereau*).
19. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje automatické přijetí opatření omezujících výkon práva na volný pohyb. Jinými slovy, samotné předchozí odsouzení dotyčného pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotyčný představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jež je samo o sobě způsobilé odůvodnit omezení práv, které mu přiznává unijní právo (rozsudek SDEU ze dne 17. 11. 2011 ve věci C-430/10, *Christo Gajdarov*, bod, 38). Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96, *Donatelle Calfa*, bod 24). Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby představuje ohrožení v současné době (rozsudek SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve věci C-331/16, *K. a H. F.*, bod 56).
20. SDEU tedy při uplatňování směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti zastává názor, že nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednatel byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz rozsudek SDEU ze dne 23. 11. 2000 ve věci C-145/09, *Tsakouridis*, bod 50). Obdobná kritéria uplatňuje i Nejvyšší správní soud např. ve vztahu k § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců týkajícího se žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, uvádí-li, že „[k]riminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné

nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd." (viz bod 17 rozsudku NSS ze dne 29. 5. 2000, č. j. 2 Azs 29/2019-33).

21. Jak vyplývá ze shora uvedeného, znění § 871 odst. 1 písm. písm. e) zákona o pobytu cizinců neodpovídá znění čl. 27 odst. 2 věty druhé směrnice, podle něhož samotné předchozí odsouzení pro trestný čin neodůvodňuje zrušení pobytového oprávnění. Rozpor mezi jazykovým zněním daných ustanovení je proto nutno překlenout prostřednictvím institutu nepřímého účinku směrnice, a interpretaci a aplikaci daného ustanovení je tak nutno provádět v souladu s požadavky směrnice. Z nich přitom vyplývá, že samotné odsouzení pro trestný čin neodůvodňuje zrušení pobytového oprávnění. Povinností správních orgánů tak je při aplikaci tohoto ustanovení dostatečně objasnit, proč určitý skutek považují za narušení veřejného pořádku závažným způsobem a proč jde o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, založené výlučně na osobním chování cizince (k tomu zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20).
22. Takové posouzení však v napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí ministerstva zcela chybí. Absenci těchto úvah tak žalobce správním orgánům vytýká důvodně. Ministerstvo v odůvodnění svého rozhodnutí uvedlo toliko, že žalobce „*se opakovaně dopouští na území České republiky protiprávního jednání, za které byl pravomocně odsouzen soudem České republiky k nepodmíněnému trestu odnětí svobody*“ a následně citovalo výrok rozsudku Okresního soudu Nymburk ze dne 29. 11. 2018, č. j. 1 T 82/2016-306. Uzavřelo pak, že na základě uvedeného je prokázáno, že žalobce jednoznačně naplnil podmínku pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Dále se pak věnovalo pouze posouzení přiměřenosti dopadu svého rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalovaná závěry ministerstva nijak nedoplnila a opětovně toliko poukázala na rozsudek okresního soudu, z něž je podle žalované zřejmé, že v žalobcově případě jsou dány pro zrušení povolení k trvalému pobytu.
23. Jak je patrné z citovaných částí odůvodnění, ministerstvo ani žalovaná vůbec nehodnotily, proč konkrétní okolnosti spáchání trestného činu naznačují, že osobní chování žalobce představuje ohrožení v současné době a proč žalobce bude ohrožovat veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost i v budoucnu. Své rozhodnutí založily pouze na skutečnosti, že žalobce byl odsouzen za spáchání přečinu zanedbání povinné výživy. Lze tedy shrnout, že správní orgány ve svých rozhodnutích nezmiňují kromě jednání představujícího skutkovou podstatu trestného činu, za který byl žalobce odsouzen, žádné konkrétní okolnosti jeho osobního jednání, dokazující, že právě žalobcovo osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Nepřímý účinek směrnice tedy uplatněn nebyl a správní orgány porušily zákaz automatické spojitosti mezi odsouzením pro trestný čin a zrušením povolení k trvalému pobytu - jinak řečeno, správní orgány neposuzovaly osobní jednání stěžovatele, jak to požaduje čl. 27 odst. 2 směrnice. Jak zdůraznil Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 945/20, bod 51, z požadavků unijního práva a judikatury SDEU vyplývá, že „*zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti přísluší vnitrostátním orgánům v každém jednotlivém případě, což nemůže*

nahradiť národný zákonodárce obecnou identifikáci dôvodu pro omezující opatření, jak to učinil český zákonodárce v § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (pravomocné odsouzení jednotlivce za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky). Správní orgány a správní soudy však z takové obecné identifikace v případě stěžovatele vycházely a automaticky zrušily povolení k trvalému pobytu, aniž by dostatečně zkoumaly další okolnosti“.

24. Žalobci je tedy s ohledem na shora uvedené třeba přisvědčit, že správní orgány neměly při posuzování naplnění podmínek pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ustat na zjištění o pravomocném odsouzení žalobce pro trestný čin s nepodmíněným trestem odnětí svobody nepřevyšujícím tři léta, ale měly se zabývat též tím, zda osobní chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
25. Pokud jde o výhrady žalobce k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, soud neshledává potřebným se jimi blíže zabývat. Povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí totiž slouží jako korektiv, který nastupuje teprve v případě, kdy jsou splněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu (srov. bod 52 nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/20). Vzhledem k tomu, že za dané situace dosud není postaveno najisto, zda jsou naplněny podmínky pro zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu, bylo by předčasné zabývat se zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života. I přesto soud nad rámec nutného konstatuje, že také v tomto ohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Správní orgány vůbec relevantně nehodnotily žalobcův dlouhodobý vztah s jeho družkou a související soukromé a rodinné vazby (zejména tvrzení o společné péči o družčina nemocného otce). Tuto zásadní rodinnou vazbu na území odbyly poukazem na zmínku žalobce při výslechu dne 17. 1. 2020, že v případě vycestování z území by družka za žalobcem přijela na Ukrajinu a tam by se vzali. Nehledě na to, že žalobce v rámci odvolacího řízení toto své vyjádření upřesnil v tom směru, že tato eventualita není možná (srov. zejména čestné prohlášení žalobcovy družky poukazující na nutnost péče o jejího otce), nepředstavuje úvaha správních orgánů relevantní hodnocení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce *právě na území České republiky*. Nijak totiž nezahrnuje hodnocení toho, jak by nucený odchod na Ukrajinu (případně i s družkou) ovlivnil žalobcovy vazby v České republice (vliv na možnost plnění dlužné výživovací povinnosti vůči svým dětem, vazby s dětmi a rodinou jeho družky atd.). Soud v této souvislosti musí žalobci přisvědčit též v tom, že by správní orgány zdůrazňují jeho dluh na výživném vůči jeho dětem převyšující půl milionu korun, současně tvrdí, že na něm v České republice není nikdo ekonomický závislý. S žalobcem lze souhlasit, že tyto dvě okolnosti jsou ve vzájemném napětí, které správní orgány nijak nevysvětlily. Stejně tak lze žalobci přisvědčit, že správní orgány při svých úvahách nezohlednily jeho nezletilou dceru. Pokud žalovaná poukazuje na možnost požádat si o nižší bytové oprávnění, nijak nezohledňuje, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu k trestu odnětí svobody, což pro něj může představovat reálnou překážku pro získání jiného bytového titulu. Existuje rozdíl mezi pouhou změnou bytového titulu bez nutnosti opustit území na straně jedné a nutností opustit toto území s možností návštěv rodiny např. prostřednictvím časově omezeného bezvízového styku (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2019, č. j. 6 Azs 162/2019 – 34).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

26. S ohledem na shora uvedené zrušil soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců tedy bude aplikovat eurokonformně a vyjeví přezkoumatelné úvahy ohledně otázky, zda žalobcovo osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a též ohledně přiměřenosti svých rozhodnutí.
27. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a má tak proti žalované právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Ty představují zaplacené soudní poplatky za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku v celkové výši 4 000 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s. a § 149 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, použitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu